

LIMEN 10

Intra Si Te Agnoscis.

Per multos annos credidi narrationes ad explicandum valere.

Explicare eventum.

Explicare vitam.

Explicare electionem.

Explicare errorem.

Erat opinio naturalis.

Quotiens librum legimus, fabulam audimus aut vitam scriptam observamus, responsum invenire exspectamus.

Praeceptum.

Conclusionem.

Significationem ordinatam.

Deinde aliud inveni.

Narrationes maximae non explicant.

Agnoscent.

Non tibi dicunt quid cogites.

Te faciunt oculos tollere et dicere:

"Ego quoque."

Res parva est.

Attamen omnia mutat.

Nam, quo momento nos in aliquo agnoscimus,
spectatores esse desinimus.

Participes fimus.

Hic liber, haec limina, hic longus transitus non
scripta sunt ut admirationem crearent.

Admiratio fragilis est.

Breviter durat.

Ex intervallo vivit.

Ego aliud volebam.

Propinquitatem volebam.

Propinquitas tum solum nascitur cum homo
fragmentum sui intra historiam alterius
agnoscit.

Non refert terra.

Non refert lingua.

Non refert religio.

Non refert ars.

Quod valet est agnitio.

In cursu vitae meae multos fines transii.

Geographicos.

Negotiales.

Proprios.

Et quotiens ad eandem conclusionem
perveniebam.

Homines multo similiores sunt quam credunt.

Mutantur verba.

Mutantur consuetudines.

Mutantur traditiones.

Sed eaedem manent quaestiones.

Timor.

Amor.

Absentia.

Spes.

Onus.

lactura.

Inquisitio significationis.

Ideo narratio uno loco scripta in altera parte
mundi intellegi potest.

Non quia culturam narrat.

Quia condicionem humanam narrat.

Cum fragmenta experientiae meae
componere coepi, non fingebar fabularum
seriem.

Non fingebar narrandi structuram.

Ne finem quidem itineris fingebar.

Simpliciter intellegere conabar quid
mansisset.

Post laborem.

Post itinera.

Post probationes.

Post homines conventos.

Post annos.

Responsum lente advenit.

Multo minus manserat quam putabam.

Et multo plus quam fingebam.

Manserant principia.

Necessitudines.

Documenta.

Praesentiae.

Onera accepta.

Fides servatae.

Et ante omnia manserat aliquid quod definire non poteram.

Genus fili.

Nexus invisibilis inter experientias specie remotas.

Idem filum quod fortasse etiam vitam tuam comitatum est.

Nam omnis vita textum secretum possidet.

Initio eum non videmus.

Nimis occupati sumus vivendo.

Currendo.

Respondendo.

Aedificando.

Deinde, quodam puncto, tempus nobis
intervallum satis magnum concedit.

Et tandem formam observare incipimus.

Non perfectam.

Non rectam.

Sed veram.

Fortasse haec causa est cur narremus.

Non ut doceamus.

Ut agnoscamus.

Agnoscere quod fuit.

Quod esse pergit.

Quod tradi meretur.

Saepe me rogant quid sit nuntius.

Verum est unum solum non esse.

Omnis lector alia ianua intrabit.

Alius se in patre agnoscet.

Alius in filio.

Alius in iactura.

Alius in renascendo.

Alius in itinere.

Alius in morbo.

Alius in firmitate.

Alius in amore.

Historia eadem est.

Aditus mutatur.

Et sic bene est.

Nam nulla narratio omnino eius est qui eam scribit.

Quo momento legitur, fit etiam eius qui eam transit.

Didici hanc transformationem vereri.

Eam non regere.

Eam non dirigere.

Eam fieri sinere.

Re vera, omnis lector librum quem ante se habet rescribit.

Utens experientia sua.

Utens vulneribus suis.

Utens memoria sua.

Ideo nulla lectio ultima est.

Sunt milia lectionum possibilium.

Omnes legitimae.

Omnes verae.

Omnes humanae.

Huc adveniens, post omnia haec limina,
necessitatem non sentio cuiquam
persuadendi.

Nihil demonstrare debeo.

Approbationem quaerere non debeo.

Monumentum aedificare non debeo.

Mihi satis est facultas simplicior.

Ut aliquis, has paginas legens, punctum
contactus inveniatur.

Agnitionem.

Echo.

Sententiam.

Locum.

Silentium.

Aliquid quod eum cogitare faciat:

"Non solus sum."

Fortasse hoc est verum munus omnis
narrationis dignae quae narretur.

Minuere intervallum inter homines.

Vel paucis momentis.

Vel paucis paginis.

Vel uno limine.

Nam in fine viae, cum tituli momentum
amittunt, cum numeri pulvis fiunt et cum
tempus opus suum facere incipit, una sola
quaestio manet.

Non quem admiratus sis.

Non quem secutus sis.

Non quem imitatus sis.

Sed quem agnoveris.

Et ideo hoc limen exsistit.

Non ut conclusio.

Non ut invitatio.

Non ut praeceptum.

Sed ut facultas.

Si per has paginas aliquid tuum convenisti,
iam ianua aperta est.

Veniam petere non debes.

Nihil demonstrare debes.

Eam solum transire debes.

Intra si te agnoscis.